

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

El conflicte

FOTO: REUTERS - MAKSIM LEVIN

Des que existim els homes sobre la terra, des del principi, hem hagut d'aprendre a afrontar les dificultats i a gestionar conflictes. La vida humana s'enfronta contínuament a aquesta mena de situacions i, diuen, que ha sigut precisament per això que l'ésser humà ha anat progressant, i s'ha anat desenvolupant l'enginy, la intel·ligència i, per tant, la tècnica i la ciència també.

Per experiència sabem que hi ha diversos tipus de conflictes a la vida. Uns són produïts per la naturalesa externa a nosaltres: desastres naturals, inundacions, grans incendis, accidents imprevistos. Uns altres els que venen de la pròpia limitació de la nostra naturalesa i condició humana, com per exemple les malalties. I encara uns altres són els que fem sorgir o creem els homes a partir de les maneres diverses de pensar, de criteris i de sen-

sibilitats. Són els que provoquem nosaltres mateixos amb els nostres enfrontaments: les divisions sovint en la pròpia família, les guerres i violències de tota mena. I aquí caldria afegir també les divisions i tencaments en els propis cors, dins de nosaltres mateixos. I és sobre aquests darrers tipus de conflictes que voldria reflexionar avui.

Davant les dificultats i conflictes de la naturalesa, i en part gràcies a ells i a la capacitat humana de treure'n profit, d'exercitar la intel·ligència, els éssers humans hem anat avançant en el camp de la tècnica i la ciència, perfeccionant eines i tècniques, aprofundint en coneixements mèdics i científics de tots tipus.

Malauradament però no hem fet el mateix pel que fa als enfrontaments entre persones i els conflictes derivats de les relacions

humanes. Aquí, en aquest tema, i des d'aquella enveja que va dur Caïn a matar el seu germà Abel i fins ara, les guerres no han parat ni un moment, ocasionant patiments físics i morals en la humanitat, entre els homes i dones germans nostres, i moltes vegades especialment en els més innocents, els més dèbils, els més vulnerables.

Però, ¿a què es deu aquesta incapacitat de l'home de resistir la temptació de la violència, de l'abús de poder, de l'ansia de domini a costa de prescindir dels altres, sense que importi gens fer-los mal, sense que res importin els seus sofriments? No és fàcil la resposta a aquesta pregunta, i ens porta al misteri de la llibertat de l'home perquè Déu ens ha donat la llibertat per a fer el bé però nosaltres preferim moltes vegades escollir el mal.

Hem de reconèixer que Déu creador, que és infinitament misericordiós, ha decidit intervenir en la vida humana i ho ha fet escollint el camí de fer-se home ell mateix per compartir la nostra vida humana i ensenyar-nos el camí de la salvació, per salvar-nos de nosaltres mateixos donant la seva vida.

Així doncs, el camí per solucionar el conflicte humà passa per mirar Déu, fixar-nos en com ell ha solucionat el conflicte que tenia amb les seves creatures. El camí passa per posar en pràctica la seva paraula, el seu missatge: «Aquest és el meu manament, que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 15,12).

Comencem nosaltres a fer-ho realitat, provem cada dia aquest programa de Jesús, assagem d'estimar allí on ens trobem amb dificultat amb un germà. «On no hi ha amor, posa-hi amor i hi trobaràs amor», diu sant Joan de la Creu. Si hem avançat tant en la tècnica i la ciència, perquè no podem avançar també en la convivència i la pau? Si jo avui soc una mica millor, el món també serà avui una mica millor.

ENTREVISTA

Vetllar per l'ètica a la IA

JUAN FRANCISCO JIMÉNEZ

La Universitat Abat Oliba CEU (UAO) s'ha adherit als principis del document «The Call for AI Ethics», impulsat per la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, i ha estat acceptada a formar part de la *Roma Call for AI Ethics*. A partir d'ara, per tant, inclourà en els seus graus continguts relatius a la Intel·ligència Artificial (IA). Juan Francisco Jiménez és director del Departament de Comunicació i delegat per a la Transformació Digital de la UAO CEU.

Per què és important l'ètica a l'hora d'implementar la IA?

Aquesta tecnologia té un impacte significatiu a la societat i a la vida de les persones. La IA pot influir en decisions importants i en àrees sensibles com la privadesa, la seguretat, l'ocupació i la justícia. La consideració ètica garanteix que la IA s'utilitzi de manera responsable, justa, transparent i respectuosa amb els valors i els drets fonamentals de les persones.

En què ajudarà l'UAO en aquest terreny de la reflexió acadèmica?

La UAO contribuirà aportant la seva experiència a diferents àrees rellevants: investigarà i analitzarà l'impacte ètic de la IA en camps com el Dret, l'Economia, l'Educació i la Comunicació. A més, integrarà continguts relacionats amb l'ètica a la IA als seus programes de grau, la qual cosa permetrà formar futurs professionals amb coneixements sòlids en aquesta àrea i fomentar el debat ètic en l'àmbit acadèmic.

Com pot ajudar l'Església a què es faci un bon ús de la IA?

L'Església té un paper important amb la IA a causa de la seva preocupació pels valors ètics, la dignitat humana i el benefici comú. Els creients tenim la responsabilitat de convertir els valors en acció, en virtuts, i aplicar criteris ètics a totes les àrees de la vida, inclosa la tecnologia. La IA requereix una reflexió profunda sobre les seves implicacions i la manera com s'utilitza en benefici de la humanitat.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Afeixugats i esperançats

Diumenge rere diumenge em poso en contacte amb els lectors del *Full Dominical*, abordant un tema proper al dia a dia. He considerat que també ho havia de fer amb aquesta qüestió que les darreres setmanes ha sacsejat la comunitat eclesial.

Com cada diumenge, la comunitat de la missa de dotze anava arribant i omplint l'església. S'omplí, com quasi sempre. Se'ls veia serens i alhora afeixugats. Feia molts pocs dies que el celebrant d'aquesta eucaristia havia estat acusat d'un abús a un menor, quaranta anys enrere. Feia molts anys que la celebrava, la més concorreguda de cada diumenge en aquesta església. A l'inici de la celebració, s'assegueren i el celebrant llegí aquest text: «Cada diumenge ens apleguem per celebrar l'eucaristia. En ella celebrem l'amor radical de qui es lliurà fins al final per guarir les ferides del món, per plantar cara al mal, i per buidar les creus en les quals sofreixen les víctimes del pecat. Avui arribem especialment consternats i més conscients que mai que això no són paraules genèriques. Les darreres notícies sobre abusos a menors comeses per alguns religiosos ens han trasbalsat.

El fet que hi hagin casos que responsabilitzin persones properes a

nosaltres, companys de comunitat, o consiliaris i pastors en les quals hem confiat i als quals estimem, ens dol, i d'alguna manera ens desborda. El dolor de les víctimes esdevé espai sagrat en el que no sabem bé com endinsar-nos-hi. Avui hem de tornar al Senyor amb més urgència, amb més honestat i amb més humilitat per demanar el seu perdó i la seva gràcia. Avui necessitem que l'eucaristia sigui, més que mai, vincle d'unió en una comunitat ferida. Que la plenitud de l'amor de Déu es converteixi per a nosaltres en escola per aprendre a estimar bé. I que la seva paraula il·lumini les nostres foscores, per ajudar-nos a mantenir l'esperança». Acabada la lectura un silenci dens, carregat de sentit omplí el temple.

Davant el dolor llargament arrossegat de les víctimes, el fet sempre rebutjable de l'abús, ens ha de moure a la recerca de la justícia i de la veritat, de la pau, del respecte. «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc 9,37). Acollir els infants. Ens ho ha dit Jesús! «Tracta els joves com a germans» (1 Tm 5,1). Acollir els joves. Acollir les víctimes. També ens ho ha dit la Paraula de Déu.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Gozo de amor hasta las lágrimas

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Transitaba un campesino por los alrededores de su localidad y se topó, sorprendido, con un hombre que lloraba a grandes gritos, era un fraile; movido de compasión, si dirigió a él para ver qué le pasaba. Oyó la siguiente afirmación: ¡El Amor no es amado! Tras aquella respuesta encontró a san Francisco de Asís; aquel buen hombre comenzó, asimismo, a sollozar en alta voz. Dicen que cuando el santo salía de la oración, no podía retener para sí el fuego que llevaba dentro. Entre dolor, gozo y alegría, predicaba por las calles, clamando: ¡El Amor no es amado!

«Dios es Amor» (1 Jn 2,8.16). Dios es bondad, amor, gozo y alegría. «El Corazón de Cristo se desborda en amor divino y humano», nos decía Pío XII (HA, 24).

Jesús es aquél que lo ha dado todo, hasta lo inimaginable, por amor a nosotros. Dios nos ama de tal modo que nos ha dado a su propio Hijo, que ha muerto y resucitado por nosotros, por puro amor.

Los santos, también los de la puer-ta de al lado, se saben envueltos en ese amor incondicional de Dios.

¿Cómo hemos de responder a tal amor?, ¿en nuestra relación con Dios, en nuestra actitud de ternura hacia los demás, hacia la creación? ¿Somos capaces de ¡gritar, sin avergonzarnos, por calles y plazas!: «El Amor no es amado»?

Que María, en la grandeza de su corazón, nos muestre cómo responder al amor entregado de Dios, cómo servir y cómo morir a uno mismo, al amor propio y a la vanagloria.

Lectures de la missa diària i santoral

19. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42]. Sant Romuald (s.X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Julianna Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48].

Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. □ Dimecres [2Co 9,6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18].

Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. Jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Dijous [2Co 11,1-11 / Sl 110 / Mt 6,7-15].

Sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Divendres [2Co 11,18.21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23].

Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dissabte. [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80].

Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Diumenge vinent, diumenge XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)

[Jr 20,10-13 / Sl 68 / Rm 5,12-15 / Mt 10,26-33]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 19,2-6a)

En aquells dies els israelites arribaren al desert del Sinaí, i acamparen allà, davant la muntanya. Moisès pujà a la muntanya de Déu. El Senyor el cridà des de la muntanya i li digué: «Parla a la casa de Jacob, comunica això als israelites: Vosaltres heu vist el que he fet als egipcis, i com us he pres sobre les ales igual que una àguila, i us he portat fins a mi. Ara, doncs, si vosaltres m'escolteu i observeu les condicions de la meua aliança, sereu la meua possessió personal, a part de tots els pobles, encara que tota la terra sigui meua. Vosaltres sereu el meu reialme sacerdotal, la meua nació sagrada.»

Salm responsorial (99)

R. Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és, de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,6-11)

Germanos, quan nosaltres érem encara incaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. ¿Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà la prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Però després que ell ens ha fet justos per la sang de Crist, amb molta més raó, per Crist, ell ens salvarà de la pena. Perquè si vam ser reconciliats amb Déu al preu de la mort del seu Fill quan érem encara enemics, molt més ara que ja estem reconciliats serem salvats gràcies a la seva vida. Encara més: gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor, que ara ens ha reconciliat, tenim l'honor de gloriar-nos en Déu.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 9,36-10,8)

En aquell temps Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se'n apiadà, i digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrants que hi faci anar més segadors.» Llavors cridà els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits impurs i de guarir tota malaltia. Els noms dels dotze apòstols són, primer Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà, Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà, Felip i Bartomeu, Tomàs i Mateu, el cobrador d'impostos, Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu, Simó, el zelote, i Judes, l'iscariot, que el va traïr. Jesús envià aquests dotze, tot fent-los aquestes recomanacions: «No us encamineu a les terres dels pagans ni entreu a la província dels samaritans. Aneu més aviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel. Pel camí, prediqueu anunciant que el Regne de Déu és a prop. Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. No heu pagat res per rebre aquest poder; doneu-ho també sense pagar.»

Lectura del libro del Éxodo (Éx 19,2-6a)

En aquellos días, los israelitas llegaron al desierto del Sinaí y acamparon allí, frente al monte. Moisés subió hacia Dios. El Señor lo llamó desde el monte, diciendo: «Así dirás a la casa de Jacob, y esto anunciarás a los israelitas: "Ya habéis visto lo que he hecho con los egipcios, y cómo a vosotros os he llevado sobre alas de águila y os he traído a mí. Ahora, pues, si de veras escucháis mi voz y guardáis mi alianza, vosotros seréis mi propiedad personal entre todos los pueblos, porque mía es toda la tierra; seréis para mí un reino de sacerdotes y una nación santa".»

Salmo responsorial (99)

R. Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios; / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

Lectura de la carta al apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,6-11)

Hermanos: Cuando nosotros todavía estábamos sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; en verdad, apenas habrá quien muera por un justo; por un hombre de bien tal vez se atrevería uno a morir; mas la prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros. ¡Con cuánta más razón, pues, justificados ahora por su sangre, seremos por él salvos del castigo! Si, cuando éramos enemigos, fuimos reconciliados con Dios por la muerte de su Hijo, ¡con cuánta más razón, estando ya reconciliados, seremos salvos por su vida! Y no sólo eso, sino que también nos gloriamos en Dios, por nuestro Señor Jesucristo, por quien hemos obtenido ahora la reconciliación.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 9,36-10,8)

En aquel tiempo, al ver Jesús a las gentes, se compadecía de ellas, porque estaban extenuadas y abandonadas, como ovejas que no tienen pastor. Entonces dijo a sus discípulos: «La mies es abundante, pero los trabajadores son pocos; rogad, pues, al Señor de la mies que mande trabajadores a su mies.» Y llamando a sus doce discípulos, les dio autoridad para expulsar espíritus inmundos y curar toda enfermedad y dolencia. Éstos son los nombres de los doce apóstoles: el primero, Simón, llamado Pedro, y su hermano Andrés; Santiago el Zebedeo, y su hermano Juan; Felipe y Bartolomé, Tomás y Mateo, el publicano; Santiago el Alfeo, y Tadeo; Simón el Celote, y Judas Iscariote, el que lo entregó. A estos doce los envió Jesús con estas instrucciones: «No vayáis a tierra de gentiles, ni entréis en las ciudades de Samaria, sino id a las ovejas descarriadas de Israel. Id y proclamad que el reino de los cielos está cerca. Curad enfermos, resucitad muertos, limpiad leprosos, echad demonios. Lo que habéis recibido gratis, dadlo gratis.»

COMENTARI

Escollits i enviats per Jesús

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Jesús veu que moltes persones del seu propi poble no tenen un bon guiatge i viuen desorientats i desesperançats; com ovelles sense pastor.

Ho denuncia moltes vegades, perquè els qui feien de pastors i guies del seu poble (fariseus, mestres de la llei, sacerdots), tenien desorientada molta gent. Ell, que ha vingut per donar-nos vida, amor, pau, esperança i salvació, vol que la seva persona i el seu missatge arribi a tothom.

És el Messies esperat, que sap i coneix que hi ha moltes persones que cerquen la veritat, però que som «com ovelles sense pastor»; veu que «la collita és abundant, però que hi ha pocs segadors». Vol formar una nova comunitat, promet un món nou, i una manera de viure diferent.

Davant d'aquesta situació, Jesús reacciona amb compassió i vol fer participar de la seva missió a persones que el segueixen plenament i que ell crida especialment per a ser enviats a la missió que se'ls confiarà. Els evangelis ens en donen els seus noms; la crida és personal, i demana una resposta total i plena a una missió que compromet tota la seva vida.

Els dona unes recomanacions: «aneu més aviat a les ovelles perdudes; prediqueu, anunciant que el Regne de Déu és a prop». Les seves paraules hauran d'anar acompanyades de bons signes: «Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis». I ho hauran de fer desinteressadament i sense buscar-hi cap avantatge material.

Avui, Jesucrist i la seva Paraula també se'ns adreça a nosaltres, i ens continua cridant a ser bons col·laboradors en la seva gran missió. Cal que ens preguntem a què ens crida avui el Senyor, i a quines missions som enviats en nom seu.

Els que han d'anar al davant de les comunitats en nom de Crist, són molt importants, i cal que la seva vida, la seva crida i l'enviament siguin el millor possibles. Però tots són cridats i enviats a la gran tasca de viure i ensenyar a viure l'Evangelí.

Jesús espera de nosaltres que ensenyem la seva paraula, acompanyem i ajudem a viure-la amb el nostre exemple, com a comunitat que s'ajuda i s'estima. Demanem a Jesucrist que ens ajudi a realitzar bé la Missió que ens correspon.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Del dilluns 19 al dijous 22. Sortida de final de curs del Seminari diocesà al Santuari de Lourdes (França).

Dissabte 24, a les 20 h. Confirmacions a la Parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui.

Diumenge 25, a les 12 h. Confirmacions a la Parròquia de Santa Maria de Palau-Solità.

Notícies

Càritas. El dimecres 7 de juny es va reunir al Bisbat el Consell Diocesà de Càritas. L'endemà, dia 8, tingué lloc la presentació de la Memòria anual de Càritas diocesana de Terrassa a la seu de Sabadell. El P. Llorenç Sagalés, delegat episcopal, introduí l'acte amb una pregària agraint el compromís de l'acció social de l'Església. La Sra. Mariona Pous, coordinadora de l'àrea institucional, presentà les dades. Durant l'any 2022 varen ser ateses 28.835 persones. El 40% són

infants i joves de menys de 25 anys; el 57% són dones; el 45% viuen en habitatges insegurs; el 25% treballa en feines precàries i el 14% en economia submergida.

Aniversari de la Parròquia de Sant Pau de Terrassa. El dimecres 7 de juny, a les 19 h, el bisbe Salvador va presidir la Missa d'aniversari de la Dedicació de l'església a la Parròquia de Sant Pau de Terrassa amb motiu del 25è aniversari de la Dedicació de l'església parroquial (1998). Varen concelebrar Mn. Carles Milà, administrador parroquial, i altres preveres relacionats amb la parròquia.

Trobada diocesana de catequistes. El divendres 9 de juny, a la tarda, els catequistes de la diòcesi es varen trobar al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi. Després de l'acollida i la salutació del Sr. Bisbe, la Dra. Rosa Ribas de la Facultat d'Història i Art Eclesiàstic de Catalunya Antoni Gaudí tractà el tema «Art

i símbols a les nostres esglésies». Seguí una Vetlla de Pregària a càrrec de «Cor Nou» i la trobada acabà amb coca i beguda bo i compartint la Missió i l'Amistat.

Confirmacions. El divendres 9 de juny, Mons. Cristau confirmà 27 joves i adults a la Parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès. El dissabte 10 confirmà 4 joves a la Parròquia de Santa Maria de Palautordera.

Confirmacions a Sant Cugat del Vallès

Confirmacions a Palautordera

Celebració del Corpus Christi. El diumenge 11 de juny es va celebrar a les parròquies la solemnitat de Corpus Christi. A la Catedral, Mons. Salvador Cristau presidí la Missa a les 7 de la tarda. Tot seguit tingué lloc la processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers del centre de la ciutat, adornats amb catifes florals que des de les 3 de la tarda diverses entitats havien confeccionat. A les misses d'aquell dia es va fer la col·lecta destinada a Càritas diocesana amb el lema d'enguany: «Tu hi tens molt a veure».

Calendari

«Convis familiars». Convivències familiars per a pares i fills. Del dijous 24 al diumenge 27 d'agost a la Llar Sant Pau (a Sant Pau de Segúries). Missa diària, pregària, formació, jocs i piscina. Informació i inscripcions: delegaciofamilia@bisbatdeterrassa.org (abans del 24 de juliol).

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

CARTA DOMINICAL

El conflicto

Desde que existimos los seres humanos sobre la tierra, desde el principio, hemos tenido que aprender a afrontar dificultades y a gestionar conflictos. La vida humana se enfrenta continuamente a situaciones de éstas y, dicen que ha sido así, precisamente por eso, que el ser humano ha ido progresando y se ha ido desarrollando el ingenio, la inteligencia y, por tanto, la técnica y la ciencia también.

Por experiencia sabemos que existen diversos tipos de conflictos en la vida. Unos son producidos por la naturaleza externa a nosotros: desastres naturales, inundaciones, grandes incendios, accidentes imprevistos. Otros los que vienen de la propia limitación de nuestra naturaleza y condición humana, como por ejemplo las enfermedades. Y todavía otros son los que inventamos o creamos nosotros y entre no-

sotros a partir de las diversas formas de pensar, de criterios y de sensibilidades. Son los que provocamos nosotros mismos con nuestros enfrentamientos: divisiones a menudo en la propia familia, las guerras y violencias de todo tipo, etc. Y aquí habría que añadir también las divisiones y fracturas en los propios corazones, dentro de nosotros mismos. Son sobre este último tipo de conflictos sobre los que quisiera reflexionar hoy.

Como decía, ante dificultades y conflictos de la naturaleza y gracias a ellos y a la capacidad humana de sacar provecho, de ejercitar la inteligencia, los seres humanos hemos ido evolucionando y avanzando en el campo de la ciencia y la técnica, inventando herramientas, profundizando en conocimientos médicos y científicos de todo tipo.

Desgraciadamente, sin embargo, no ha sucedido lo mismo por lo que se refiere a los enfrentamientos entre personas y los conflictos derivados de las relaciones humanas. Aquí, en este tema, y desde la envidia que llevó a Caín a matar a su hermano Abel y hasta ahora, las guerras no han cesado ni un solo momento, ocasionando sufrimientos físicos y morales en la humanidad, entre los hombres y mujeres hermanos nuestros, y muchas veces especialmente en los más inocentes, los más débiles, los más vulnerables.

Pero, ¿a qué se debe esta incapacidad del hombre de resistir a la tentación de la violencia, del abuso de poder, del ansia de dominio a costa de prescindir de los demás, sin que nada importe producir dolor y sufrimientos?

Tenemos que reconocer que Dios creador es infinitamente misericordioso y ha decidido intervenir en la vida humana, y lo ha hecho escogiendo el camino de hacerse hom-

bre él mismo para compartir nuestra vida humana y enseñarnos el camino de la salvación, para salvarnos de nosotros mismos dando su vida.

Así pues, el camino para solucionar el conflicto humano está en mirar a Dios, en fijarnos en cómo ha solucionado Él el conflicto que tenía, con sus creaturas. El camino pasa por aceptar el plan de Dios, por poner en práctica su palabra, su mensaje: «Este es mi mandamiento, que os améis unos a otros tal y como yo os he amado» (Jn 15,12).

Empecemos nosotros mismos por hacerlo realidad, probemos cada día este programa de Jesús, intentemos amar allí donde encontramos la dificultad con un hermano. «Donde no hay amor, pon amor y encontrarás amor», dice san Juan de la Cruz. Si hemos avanzado tanto en la técnica y la ciencia, ¿por qué no podemos avanzar también en la convivencia y la paz? Si yo hoy soy algo mejor, el mundo también será hoy algo mejor.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

